

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: a) **I. M.**, nar. ..., ev. číslo ..., b) **nezl. L. T.**, nar. ..., ev. číslo ..., zastoupen zákonnou zástupkyní - žalobkyní ad a), oba státní příslušnosti Gruzie, hlášení k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, oba zast. Mgr. Barborou Novákovou, advokátkou Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, 500 02 Hradec Králové - Pražské Předměstí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2016, č. j.: OAM-1075/ZA-ZA02-ZA02-2015,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jim mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o azylu“) neuděluje.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně jménem svým a jménem svého nezletilého syna v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedla, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který nemá oporu ve spisovém materiálu, kdy zároveň rozhodnutí správního orgánu spočívá na nesprávném posouzení rozhodné právní otázky.

K věci žalobkyně uvedla, že v průběhu řízení podrobně popsala pronásledování svoje i své rodiny, a to z politických důvodů, konkrétně kvůli snaze jejího otce, aby byly souzeny politicky činné osoby, páchající v Gruzii trestnou činnost. Ačkoli perzekuce, jíž byli vystaveni, měla původ v politické aktivitě jejího otce, nelze přehlédnout, že byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a že mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů v Gruzii, totiž názorů, že spravedlivě má být potrestán každý, kdo se dopouští nepravostí, a to bez ohledu na jeho politické postavení a aktivitu. Správní orgán v tomto dle žalobkyně zaujal chybný postoj, když při svém rozhodování vyšel z toho, že předpokladem udělení azylu je vždy uplatňování politických práv a svobod přímo žadatelem o udělení azylu. Žalobkyně splnila povinnost tvrzení jak stran uplatňování politických práv a svobod, tak stran pronásledování z důvodu uplatňování těchto práv, kdy i ona sama byla z důvodu politické aktivity jejího otce vystavena psychickému i fyzickému násilí ze strany příslušníků ozbrojených sborů Gruzie.

Dále žalobkyně odkázala na své vyjádření v průběhu správního řízení s tím, že působí logicky, konzistentně a věrohodně, že uvedla i detaily, které jsou dle ní způsobilé ke správnímu a soudnímu přezkumu. Též uvedla, že skutečnost, že její syn v současné době nemá potíže se srdcem, není v rozporu s tím, že v případě fyzického napadení by se z něho mohl stát pro srdeční vadu invalida. Naopak lze mít za to, že zdravotní potíže jejího syna souvisely s enormní psychickou zátěží, které byli v Gruzii kontinuálně vystaveni v souvislosti s jejich pronásledováním za uplatňování politických práv a svobod. Uvedené potvrzuje i učiněná výpověď jejího manžela, která však byla správním orgánem nepochopitelně opomenuta. Uvedený závěr je podepřen i samotnými psychickými problémy žalobkyně v Rakousku, vyvolanými prožitým pronásledováním, k čemuž doložila i kontakt na svou psycholožku v Rakousku. Žalobkyně nesouhlasí se správním orgánem v tom, že mohla vyřešit své problémy přestěhováním do jiné části Gruzie poukazem na to, že v Achalisopeli již potíže neměla, neboť tam byla pouze po omezenou dobu a není důvod se nedomnívat, že by s rodinou nebyli vystaveni násilí i tam, a to ještě v drsnější formě. Za absurdní označila úvahu správního orgánu, že nemohli shledávat svou situaci jako natolik závažnou, když byli ochotni setrvávat v zemi původu do doby, než si její manžel opatřil zápočtový list. Správní orgán dle jejího názoru opomenul, že to bylo z důvodu, že její manžel musel splnit i další podmínky stanovené pro podání výpovědi, kdy navíc od počátku násilností v březnu 2015 do odjezdu z Gruzie, tj. 23. 6. 2015, jednali s manželem přes minimální dobu potřebnou pro zařízení osobních a majetkových záležitostí, velmi rychle. Dále se žalobkyně vyjádřila ke svému otci v tom smyslu, že je přirozené, že se bojí spíše o ně než o sebe a nesnaží se je více stresovat, což však nemusí nutně znamenat, že žalobkyni a jejímu synovi nesvědčí důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně dále namítla, že zprávy, z nichž správní orgán vycházel, nemohou představovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů, když přímé pronásledování žalobců započalo v březnu 2015. Dále namítla, že správní orgán ani neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti z těchto zpráv vyplývají a jak je hodnotil ve správním řízení, kdy naprosto pominul např. informace ze zprávy Human Rights Watch World report 2016, v níž jsou uvedeny konkrétní případy nepřijatelného zacházení s bývalými politiky a správními činiteli. Vzhledem ke skutečnosti, že její otec byl před svým uvězněním a následným pronásledováním pracovníkem

ministerstva vnitra, jeví se logickým, že byl stejně jako ostatní pracovníci státního aparátu vystaven politicky motivovanému pronásledování, jež se nevyhnulo ani jeho rodině včetně žalobců. V daném případě proto dle žalobkyně nejde jen o potíže se soukromými osobami ani o riziko „náhodného fyzického napadení“ jejího syna (jak se snaží správní orgán interpretovat na straně 9 rozhodnutí), nýbrž o reálnou hrozbu a důvodné obavy, že by jim v případě návratu do Gruzie hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, přičemž nemohou využít účinné ochrany ze strany gruzínských státních orgánů, což je přinejmenším důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobu ještě doplnila podáním ze dne 25. 7. 2016. V něm však pouze ve stručnosti zrekapitulovala obsah žaloby a uzavřela, že úvaha správního orgánu není správná, neboť jim hrozí po návratu do země původu s odkazem na vylíčené skutkové okolnosti velmi reálně pronásledování, bití, mučení a jiné nelidské chování. V této souvislosti poukázala zejména na to, že její syn má oslabené srdce a v případě fyzického napadení by mohlo dojít k jeho poškození, čímž by mu mohla být způsobena invalidita. Je tedy zřejmé, že žalobcům hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. K žalobním námitkám uvedl, že žaloba je účelová, nedůvodná a v rozporu s tím, co žalobkyně v pohovoru o žádosti o mezinárodní ochranu uvedla. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že ona sama se veřejně neangažovala za uplatňování politických práv a svobod, nebyla politicky či veřejně činná a údajné pronásledování její a její rodiny pro spor jejího otce s vysoce postavenými osobami, nelze podřadit pod žádný z azylově relevantních důvodů. Žalobkyně v řízení zmínila výhradně problémy svého otce, které souvisely s jeho pravomocným odsouzením v Gruzii zřejmě za majetkovou trestnou činnost, uvedený trest vykonal. Pokud jde o tvrzenou rehabilitaci jejího otce za odsouzení neprávem, tak uvedené tvrzení nebylo žalobkyní nikterak prokázáno a zmíněné problémy se netýkají přímo žalobkyně. Nelze proto dospět k závěru, že by se jednalo o pronásledování ve smyslu azylového zákona. Vztahy k majetkové trestné činnosti, na které se mohly či měly údajně podílet některé osoby vysoce postavené v policejním sboru či jiných orgánech činných v trestním řízení v Gruzii, politický podtext nemají. Z činnosti samotného otce žalobkyně nelze ani dovodit, že by se nějak veřejně angažoval za uplatňování politických práv a svobod. Navíc otec žalobkyně Gruzii s rodinou neopustil a ani takto učinit nechce, tudíž neshledává ohrožení ve své vlasti za natolik závažné, aby ji opustil. Nelze proto přisvědčit žalobkyni v tom, že pronásledování její osoby i rodiny známými vysoce postavenými a neznámými osobami v policejních uniformách, bylo z politických důvodů na straně jejího otce. Žalovaný zde poukázal na to, že žalobkyně dostatečně nevyužila možnosti domoci se ochrany přímo v Gruzii, zde stejně jako v rozhodnutí odkázal na informaci MZV ČR č. j. 126131/20115-LTPP ze dne 16. 2. 2016.

Žalovaný je přesvědčen, že přistupoval k posouzení případu žalobců s individuálním přístupem, byly užity přiměřeně aktuální, objektivně dosažitelné, dostatečně reprezentativní informace, vycházející z různých zdrojů, které jsou

zároveň obecně vnímány jako informace spolehlivé a důvěryhodné, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, který stanovil pro užití těchto informací přísná kritéria. Nadto žalobci ani nikterak nespécifikovali skutkové či právní námitky ke zprávám uvedeným žalovaným. Ač dle žalovaného může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by policie v Gruzii byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost na Generální inspekci policie, stížnost na pracovníka prokuratury u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie či stížnost k veřejnému ochránci práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělily obě strany výslovně souhlas. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Žalobkyně požádala jménem svým a jménem svého nezletilého syna L. o mezinárodní ochranu v ČR dne 16. 12. 2015. Stejného dne o mezinárodní ochranu v ČR požádal i její manžel.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán vedl samostatné správní řízení o žádosti manžela žalobkyně o mezinárodní ochranu, kdy i následně řízení o jeho žalobě před zdejším soudem je vedeno samostatně pod sp. zn. 32 Az 33/2016.

Žalobkyně v žádosti uvedla, že ve vlasti nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo organizace, nebyla ani jakkoli veřejně činná. Vlast opustila spolu s manželem a synem dne 23. 6. 2015. Svou žádost odůvodnila skutečností, že se s rodinou nemůže do Gruzie vrátit, bylo jim tam vyhrožováno, mají strach o své životy. Vlast opustili z důvodů sporu jejího otce s gubernátorem K., jeho bratrem, jenž byl náměstkem finanční policie a s prokurátorem G.. Sdělila, že její otec byl v letech 2010 až 2013 uvězněn. Ve vězení i následně po propuštění, psal na uvedené lidi stížnosti. V březnu začali jejího otce obtěžovat, přišel domů zbitý. Poté chodili k nim domů, vyhrožovali jim slovně a fyzicky je napadli (lidé v uniformách), říkali jim, aby otec vzal své stížnosti zpět. Našli je i u rodičů manžela v Kvareli, kam je manžel odvezl. Žalobkyni těžce zbili, její tchyni odstrčili a ona spadla. Syn měl strach a začal křičet. V roce 2014 byl na operaci srdce. Uvedla, že její manžel pracoval u policie a jeho nadřízený mu doporučil, aby dal výpověď a odjel. Po vyřízení víz z Gruzie odjeli do Rakouska (žije tam její matka) a požádali tam o azyl. Po půl roce byli převezeni do ČR v rámci aplikace dublinského nařízení. Uvedla, že má psychické problémy, v Rakousku chodila k psychologovi, při stresu má problémy s pohybem pravé části těla. Její syn potřebuje kontroly srdce, je slabý, musí být sledován, narodil se se svalovými problémy. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že se s rodinou nemůže do Gruzie vrátit, má strach o život svůj a svého syna.

Během pohovoru žalobkyně sdělila, že bydlela s tchánem, manželem a synem v Tbilisi. Její otec pracoval na ministerstvu vnitra v hodnosti plukovníka, měl problémy s bratry K.. Dokud pracoval na ministerstvu, tak na něj nemohli, přestože

se ho snažili dostat do vězení. Poté, co odešel do starobního důchodu, koupil pozemek, na základě čehož ho obvinili, že jej zakoupil z veřejných peněz. Zatkla ho a obvinila finanční policie. V letech 2010 až 2013 byl ve vězení. Dne 26. 8. 2013 byl zproštěn viny a rehabilitován. Žalobkyně uvedla celá jména i funkce uvedených osob. Neví o všech problémech otce, ale bratři K. měli před lety někoho zavraždit, nebyli však odsouzeni a její otec, který to věděl, protože pracoval na ministerstvu vnitra, měl na ně podat stížnosti, aby si odpykali svůj trest. Na dotaz, zda měl její kmotr D. K. nějakou aktivní roli ve vyšetřování trestné činnosti uvedených osob, uvedla, že byl náčelníkem policie v městské části Sabartalo a její otec byl jeho pomocníkem, nyní jsou již oba v důchodu. Její otec uvedené stížnosti adresoval ministerstvu spravedlnosti, i novému ministrovi (po změně vlády), psal i na generální prokuraturu a místopředsedovi parlamentu. Generální prokuratura dodnes věc neprošetřila. Detaily o podaných stížnostech ani jejich počet neví, dozvěděla se o tom, až když jim přišli vyhrožovat k nim domů, více se dozvěděla až od soudu. Stížnosti, které otec psal, jsou v Rakousku. U právníka četla jen to, co otec dělal, než byl propuštěn. Po propuštění z vězení asi v psaní stížností pokračoval, proto jim začali vyhrožovat, aby je stáhnul, jiné požadavky ti lidé neměli. Když přišel otec domů, potom co ho zbili (v březnu 2015), odvedl je ke svému kamarádovi, aby byli v bezpečí. Do té doby žili spokojeně, neměli žádné problémy. Ona osobně byla kontaktována v druhé polovině dubna, kolem Velikonoc. Když byla sama se svým synem u otcova přítele v jeho bytě v jedné tbiliské čtvrti, zazvonili na zvonek dva muži v policejních uniformách. Poté co jim otevřela a představila se, začali s vyhrožováním a nadávkami, chytli ji za ruku, že má vyřídit otcí, aby stáhl své stížnosti, že je najdou všude. Její manžel, který pracoval ve Specnaz (policejní jednotka), byl v té době na pracovní cestě, a když se vrátil, odjeli všichni do Kvareli k jeho rodičům. Následně je uvedení lidé našli i první týden v květnu v Kvareli. Od sousedů ví, že přijeli třemi auty, bylo to zrovna v době, kdy byl její manžel opět na služební cestě. Ona byla doma se synem a tchýní. Přijeli čtyři lidé v civilu, dva šli dovnitř, v jednom z nich poznala člověka, který za nimi byl i v Tbilisi. Její tchýně se chtěla s jejím synem ukrýt, ale nestihli to, oni do ní strčili a tak spadla i se synem na stůl. Žalobkyni zbili, zase jí vyhrožovali, nadávali jí, měla samé modřiny. Stěžovali si na místním policejním oddělení, ale policie stížnost nepřijala, s tím, že sama mohla někde spadnout. Na jiné oddělení ani na nadřízené orgány se neobraceli, nemělo to smysl. Celý policejní systém je propojený a ani jejímu otcí nikdo nepomohl. Jména osob, které je napadly, nezná, ale ví, jak vypadají policisté (její otec i manžel pracovali u policie), navíc měli zbraně. Po tomto incidentu zavolala otcí a začali řešit jejich odjezd. Zavolala do agentury a požádala o víza, na doporučení si vybrala ČR. Donesla jim dokumenty a za dva týdny již dostala vízum. Poté dal její manžel v práci výpověď a dne 27. 5. 2016 se přestěhovali k tetě do Achalisopeli, což je vesnice blízko Kvareli, kde zůstali do odjezdu. Na dotaz, proč opustili Gruzii až dne 23. 6. 2015, uvedla, že manželovi musel výpověď podepsat ministr, čekal také na zápočtový list do 22. 6. 2015. Chtěli se dostat hlavně z Gruzie pryč. Myslela hlavně na syna, protože měl operované srdce a má potíže se srdeční cévou, při fyzickém napadení by se z něj mohl stát invalida. V současné době sice potíže se srdcem nemá, ale každých šest měsíců chodil na ultrazvuk, dále má od narození svalové potíže a nutně potřebuje fyzioterapii. V Gruzii měl sice veškerou potřebnou péči, ale museli ji platit. Na dotaz, proč její otec neopustil Gruzii s nimi, uvedla, že otec chce uvedené problémy vyřešit, chce bojovat za svou pravdu. Jsou v telefonickém kontaktu. Žádné další problémy v Gruzii s rodinou neměli. Nebyla tam ani politicky ani veřejně činná. Neví, jak se situace v Gruzii změnila, má strach o život svůj, svého manžela a syna, obává se, aby se její syn v případě návratu ze stresu

nestal invalidou. Kdyby jim otec řekl, že je vše v pořádku a nic jim nehrozí, tak by se tam vrátila.

Dne 29. 3. 2016 bylo žalobkyni za účasti tlumočníka umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně s informacemi z Cizineckého informačního systému, informacemi MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, č. j. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015 a č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, Zprávou Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, výroční zprávou Freedom House – Svoboda ve světě 2015 – Gruzie ze dne 28. 1. 2015 a zprávou MZ USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2013 ze dne 27. 2. 2014, které jsou součástí správního spisu. Žalobkyně se s uvedenými podklady seznámit nechtěla, ani se k nim vyjádřit, stejně jako ke zdrojům informací či způsobu jejich získání. Na podporu svých tvrzení doložila svůj rodný list, oddací list, rodný list dítěte, průkaz válečného veterána, fotokopii dokladů matky a otčima jeho manželky, lékařské zprávy o zdravotním stavu svého syna, dopis hlavnímu státnímu zástupci Gruzie a dopis místopředsedy parlamentu Gruzie. Uvedla kontakt na psycholožku v Rakousku, ke které chodila kvůli svému psychickému stavu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně i jejího nezletilého syna zabýval velmi podrobně, posuzoval jejich azylový příběh zejména na základě výpovědi žalobkyně učiněné během pohovoru v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na základě zjištěných informací o zemi původu a materiálů předložených samotnou žalobkyní.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci, napadené rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněno, bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně uvedla, že ve vlasti nebyla členkou žádné politické strany nebo organizace, politicky ani veřejně se nijak neangažovala. U jejího syna lze navíc vzhledem k jeho věku jakoukoliv politickou nebo veřejnou činnost

jednoznačně vyloučit. Žalobkyně ani její syn v Gruzii žádné potíže do března 2015 neměli, žili s rodinou spokojeně. Jejich problémy, tj. tvrzené pronásledování a její napadení neznámými osobami, nebyly způsobeny žádnými okolnostmi na straně žalobkyně, ale z důvodu sporu jejího otce s vysoce postavenými lidmi, kteří se touto cestou snažili dosáhnout toho, aby přestal psát stížnosti a ty již napsané vzal zpět. Nelze proto přisvědčit žalobnímu tvrzení, že ač perzekuce, jíž byla žalobkyně se synem vystavena, měla původ v politické aktivitě jejího otce, jenž se měl snažit postavit před soud politicky činné osoby páchající tam závažnou trestnou činnost, byli i žalobci pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a dále, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů v Gruzii (§ 12 písm. b) cit. zákona), totiž názorů, že spravedlivě má být potrestán každý, kdo se dopouští nepravostí, a to bez ohledu na jeho politické postavení a aktivitu. Uvedené „politické názory“ žalobkyně v průběhu správního řízení vůbec neprezentovala. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyní zprostředkovaně uváděné potíže jejího otce, nelze považovat za azylově relevantní pronásledování žalobkyně a jejího syna ve smyslu § 12 zákona o azylu, když navíc její otec v zemi původu zůstal a snaží se tam dokázat svou pravdu, tedy svoje problémy nepovažuje za natolik palčivé, aby kvůli nim musel zemi svého původu opustit.

Správní orgán při posuzování případu žalobců vzal v úvahu i sdělení žalobkyně, o tom, že se v jednom případě neúspěšně obrátila s žádostí o pomoc na místní oddělení policie. Z výpovědí žalobkyně je zřejmé i to, že na případnou další ochranu v zemi svého původu již rezignovala a např. na nadřízené policejní orgány či prokuraturu se neobrátila s odůvodněním, že je to propojený systém. Z podkladových informací o zemi původu však vyplývá, že je možné vnitrostátní ochrany na několika úrovních využít. Např. z informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016 se podává, že má možnost se na gruzínskou policii obrátit každý, kdo byl poškozen trestnou činností. V případě nečinnosti policie mohou občané využít další instituty (viz výše). Žalobkyně tak využila pro řešení svých problémů pouze základní řešení bez snahy hledat pomoc jinde. Nadto správní orgán přílehlavě upozornil, že uvedené instituty mohou žalobci využít i po návratu do vlasti. Je třeba připomenout i to, že uvedené potíže žalobkyně skončily na konci května 2015 poté, co se s rodinou přestěhovali do Achalisopeli.

Žalovaný rovněž zohlednil žalobkyní předložené listiny (osobní doklady a výše zmíněné dopisy) a zhodnotil je na straně 6 napadeného rozhodnutí se závěrem, že uvedené dopisy souvisejí se stížnostmi jejího otce, nikoli přímo s potížemi žalobkyně nebo jejího manžela. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu.

K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně a jejího syna shledán zákonný podklad, neboť žalobci nejsou rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. Krajský soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60). NSS ve svém rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz.

Žalovaný v rámci své úvahy zhodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně a jejího syna, přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jejich případě důvody pro udělení humanitárního azylu. Jak vyplývá z obsahu spisu i rozhodnutí žalovaného, žalobkyně je dospělá, svéprávná a schopná se o sebe samostatně postarat. Ke svému zdravotnímu stavu sdělila, že má psychické problémy, při kterých má problémy s hybností pravé části těla, v Rakousku chodila k psychologovi. Více se ke svému zdravotnímu stavu nevyjádřila a zdravotní stav neuvedla jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu. Ke zdravotnímu stavu syna uvedla, že se narodil se svalovými potížemi a potřebuje fyzioterapii, musí být sledován, má operované srdce a má potíže s jednou ze srdečních cév, která by mohla být v případě jeho napadení poškozena, což by mohlo skončit synovou invaliditou. Každých šest měsíců musí chodit na ultrazvukové vyšetření. Na další vyšetření měl jít její syn v prosinci 2015, ale žádnou zprávu žalobkyně z tohoto vyšetření již nedoložila. K současnému zdravotnímu stavu uvedla, že je dobrý, že nyní syn potíže se srdcem nemá. K lékařské péči v Gruzii uvedla, že dostupná je, ale musí vše platit, s čímž jim pomáhá její matka a sourozenci z Rakouska. Z její výpovědi ani z ostatních podkladů ve správním spisu nevyplynulo, že by rodinná, sociální či ekonomická situace žalobkyně a jejího syna byla natolik špatná či výjimečná, aby se dalo hovořit o případě hodném zvláštního zřetele. Žalovaný i krajský soud si je vědom určitých zdravotních problémů nezletilého syna žalobkyně, avšak nejedná se o natolik závažné zdravotní komplikace, které by nebylo možné léčit i v Gruzii. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona

o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je i v souladu s ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobkyně a její nezletilý syn důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud má po

provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu (viz strany 9 až 10 napadeného rozhodnutí), a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Pro úplnost soud konstatuje, že žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému jejich rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

K žalobní námitce směřující k neaktuálnosti podkladových zpráv vzhledem k napadení žalobkyně (březen 2015), krajský soud uvádí, že je považuje za přiměřeně aktuální i objektivní, neboť pocházejí z různých informačních zdrojů. Je nutno přihlídnout k tomu, že souhrnné a monitorující zprávy některých mezinárodních organizací či ministerstev se vydávají až s určitým časovým odstupem. V řízení použité Informace MZV ČR jsou z června 2015 až února 2016, tedy dostatečně aktuální. Žalobkyni lze jistě přisvědčit v tom, že obecná situace v Gruzii není nijak příznivá, že země se potýká i s problémy, kdy policejní orgány či státní zaměstnanci překročili přípustné pravomoci a došlo tak k porušování lidských práv. Na druhou stranu je nutno dát za pravdu žalovanému v tom, že k případu žalobců přistupoval s individuálním přístupem a jím použité podkladové informace odpovídají požadavkům dle výše citovaného rozhodnutí NSS. Pokud se jedná o související výtku žalobců, proč žalovaný podrobně nerozepsal, jaké konkrétní skutečnosti vyplývají z konkrétních zpráv a jiných zdrojů, má soud za to, že není pochybením, pokud správní orgán zdůrazní ve svém odůvodnění pouze některé pasáže z těchto informací a zpráv a ve zbytku na ně odkáže s tím, že veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu, přičemž žalobkyni bylo umožněno se s celým obsahem správního spisu seznámit, k podkladům se vyjádřit či navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný řádným způsobem opatřil podklady pro vydání rozhodnutí, vypořádal se s tvrzeními žalobce a jím předloženými materiály (§ 50 správního řádu), provedl řádné dokazování, přičemž žalobce nenavrhł žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 51, 52 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. červenec 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.